

til Tilstandene inden 1863, er efter min Overbevisning endnu værre, end Politidirektørens Protokol var i sin Tid. Forslaget her er nemlig for det første værre af den Grund, at det er overladt til Politidirektørens Skøn at bestemme, hvorvidt han vil have denne Sag afgjort ved Protokollen, eller hvorvidt han vil have den afgjort ved, som jeg tror det kaldes her med et forholdsvis nyt Ord, et Bødepaalæg. Det er altsaa overladt til hans Skøn. Hvis han ikke vil have med Sagen at gøre, kan han lade Sagen gaa til den offentlige Ret, idet han skønner om, hvorvidt Sagen kan afgøres med en Bøde til 40 Kr.; men selv om den kan afgøres ved en saadan Bøde, behøver han alligevel ikke at lade Sagen afgøre ved sin Protokol, men kan lade den gaa videre til den offentlige Ret. De ville se, at for saa vidt Vilkaarlighed er uheldig i Retsplejen, for saa vidt dette, at en enkelt Mand selv kan bestemme, hvad der skal ske, naar han staar over for en tiltalt, for saa vidt altsaa Vilkaarlighed er uheldig, er dette en uheldigere Tilstand end den, vi havde, da den gamle Protokol eksisterede. Der er uheldigt, at Politidirektøren har den Magt, at han kan sige til den ene: Denne Sag afgøre vi i Stilhed, som vi ere Venner til, og til den anden: Du har at gaa din Vej til den offentlige Politiret. Hvis den offentlige Politiret er en Ulempe, hvis det er generende at komme i Politiretten, hvis det at komme i Politiretten og faa sin Sag offentlig behandlet i og for sig er en Straf eller i alt Fald en Ubehagelighed, kan Politidirektøren vilkaarlig diktere denne Ubehagelighed over for hvem han vil, og han kan vilkaarlig værne andre mod denne Ubehagelighed. Det er nemlig allerede saaledes ved den offentlige Ret i Kjøbenhavn, at visse Sager og navnlig visse fine Folks Sager afgøres i Stilhed for lukkede Døre. Jeg tror, at de Assessorer, som gøre dette, som oftest ikke gøre det med stor Glæde, og jeg tror, at der er andre Assessorer, der aldrig vilde indlade sig derpaa. Men det, der sker, hvis dette Forslag bliver Lov, er dette, at de lukkede Døre faa lovlig Grund at staa paa; den Beskyttelse, der er for visse Folk derved, at de kunne faa deres Sager afgjorte i al Stilhed, faar lovlig Grund under Fødderne, saa snart dette Forslag vedtages. For at sige det i en skarpere Form: Denne Lov vil medføre en Slags Klassejustits, den vil give Politiet Magt til at sortere Folk, til at jage nogle frem for Offentligheden for at sone deres Forseelser i Offentlighedens

Paasyn og til at skille andre ud og behandle dem paa en pænere, mere stilsfærdig Maade.

En anden Ulempe ved Forslaget, som maaske er mindre væsentlig, men dog en Fejl, er dette, at Omkostningerne ved hele den ny Retsinstitution, der skal indrettes — der skal ansættes 1 Assistent og 2 Fuldmægtige — skulle dækkes ved Bøder. Der vil ligge en Opfordring til Politiet om at gøre Bøderne saa talrige som muligt. Der vil deri være en Opmuntring, en Anledning for Politiet til at søge at skaffe saa mange Indtægter som muligt, for at Omkostningerne kunne dækkes. Medens jeg derfor er meget uvillig stemt mod det her foreliggende Forslag, er en meget bestemt Modstander deraf, er jeg derimod ikke nogen Modstander af en Forandring af den nuværende offentlige Politiret. Hvis den ærede Justitsminister vil fremsætte Forslag om at reformere den nuværende offentlige Politiret og det nuværende kjøbenhavnske Politiet, vilde jeg anse det for meget tidssvarende, og det vilde have min højeste Sympati, for saa vidt Forslaget ellers var godt. Det, som man først og fremmest trænger til, er det, som Højre for halvandet Aar siden antydede, nemlig en anden Aand hos Politiet. Hvis den ærede Minister kunde føje sine Partifæller, tage saa meget Hensyn til sit Parti, som han har lovet Højres Arbejder- og Vælgerforening, vilde han høste ogsaa min store Erkendtlighed. En Følge af denne Aand vilde blive, at den offentlige Politiret i Kjøbenhavn ikke blev saa overlæst, som den er nu. Der staar i Betænkningen, at de offentlige Politiretssager andrage hvert Aar 20,000. Saa vidt jeg har kunnet se i Betænkningen, opstilles Regnestykket et Sted med 15,000, et andet Sted med 20,000. Jeg har set det saa forholdsvis flygtigt igennem, at jeg ikke er sikker derpaa, men 20,000 er nævnt som Antallet, og det er ikke antydet, at der er nogen Nedgang. Men af disse Sager ere de allerfleste saa aldeles ubetydelige; over Halvdelen af dem afgøres med Bøder fra 1—10 Kr. Det er rene Smaating, i de fleste Tilfælde vist slet ingen Ting, og Politiet kunne vist uden at skade nogen eller noget have undladt at trække de paagældende frem for den offentlige Politiret. Det kunde godt have jævnet disse Sager i al Mindelighed, ordnet dem i al Stilhed med vedkommende uden at behøve at sætte Justitsen i Bevægelse. Et betydeligt Antal Sager er afgjort med 2, 3 eller 4 Kr., for saadanne Smaaforseelser — jeg ved ikke rigtigt af hvilken